

MANO

PIRMASIS

KARTAS buvo kitoks. Maniau, kad tai baisu, šlykštu, purvina ir glitu. Maniau, kad iš manęs trykš kraujas ir baisiai raižys pilvą. Maniau, kad niekas manęs neprivers to daryti, kad aš nepajėgsiu, nenorėsiu, bet kai grikšničių pilvo dangalų garsas ėmė draskyti ausis, kūnas pats apsisprendė už mane. Neturėjau kitos išeities.

Tai buvo dieviška.

Žiebtuvėlio liepsna nutvieskė įsunkusias švytinčias akis. Mano pirmoji cigaretė po pirmojo karto. Ir ji buvo dieviška. Viskas buvo dieviška.

Vienintelis akivaizdus dalykas – tai pasitenkinimas ir pergalės džiaugsmas. Balsas skambėjo gal kiek šiurkštokai, lyg palūžęs, na, ir kas.

Ir aš žinojau, kad bus ir antras kartas. Trečias. Šimtas. Be abejo, visiems taip nenutinka. Kai kam pirmasis kartas lieka ir paskutinis, bet ne tiems, kam taip gera ir kas tam geras.

Man iškart buvo gera.

Tiesa, būdama nepatyrusi pirmą kartą išvėmiau į kriauklę. Ir antrąjį. Gal klozetas atrodė kažkoks per žemas, menkinantis. O priešais kriauklę nereikia klauptis, bet čia turi nuolat stebėti, kad neušikimštų vamzdis. Ką daryti tuomet, kai, pavyzdžiui, būni svečiuose? Kai vėmalai plūduriuoja kriauklėje, kanaliza-

cijos vamzdžio jokiū būdu neatkimši, o po ranka nėra nieko, kuo galėtum susemti tą putrą. Dažniausiai vonioje gali rasti puodelių burnai skalauti, tačiau juos išmazgoti, kad neliktų pėdsakų, – keblus dalykas, muilo ar valiklio skonis atkreips puodelio savininko dėmesį ir nepermuš vėmalų tvaiko.

Dušas, žinoma, geras daiktas, jis slopina garsus ir nuotekų groteles paprastai nesunku nuimti. Betgi negali nuolat bėgioti į dušą. O į tualetą gali. Visiškai normalu pasipudruoti nosį. Ir visi žino, kad moterys tualete užtrunka ilgiau, todėl dažniausiai nereikia beprotiškai skubėti, spėji viską gražiai pašalinti ir apsitvarkyti.

Tą puikiai darau jau keturiolika metų, ir niekas nepastebi, jeigu aš pati neprisipažįstu, tačiau niekas nenori girdėti mano pasakojimo. O jei kas išklauso, tampa bejėgis. Toks galingas yra mano Viešpats ir kūrėjas, ir taip atsidavusi aš esu savo Viešpačiui, kurio tvirtame glėbyje sužydės mano moteriškas kūnas, jei tik paklusu jam ir jį garbinsiu. Tuomet Viešpats duos man tai, ko geidžiu, tobulą moters kūną, tobulą man, tobulą Viešpačiui, tobulą visam pasauliui. Ir tobulas kūnas pavers mane tobula moterim. Puikia moterim. Geidžiama moterim. Supratinga ir pavydėtina moterim. Tokia, kuria visi žavisi. *Beauty hurts, baby.*

1971

Kataryna vėluoja į pirmąją pasimatymą jau daugiau kaip pusvalandį, bet jos tebelaukia. Suomis laukia. Tasai, kuris nepaisė jos neigiamų atsakymų per šokių vakarą praėjusią savaitę, bet vis kvietė ir kvietė, kol Kataryna nebegalėjo atsisakyti. Vyras vis klausė suomiškai, girdi, kodėl gi ne, ir Kataryna neįsivaizdavo, ką jis pagalvotų, jei ji pasakytų, kad dabar tikrai nenori šokti, kad ji pavargusi ir atėjo tik palaikyti draugijos savo bičiulei, nes toji labai norėjo ir vis tikino, jog Rotušėje Katarynai bus smagu, garbės žodis, jos būtinai turi eiti kartu! Atėjus išaiškėjo, kad tai ne Rotušės kavinė, kaip juodvi manė, o restoranas, ir padorios merginos vienos, be lydinčių jas vyrų, restoranuose nesilanko. Iš pradžių durininkas atsiduso, kad merginos taip nesusivokia, bet nepavarė jų, tik deramai nukreipė prie mažiausiai pastebimo staliuko ir vėliau net kartkartėmis ateidavo žvilgtelėti, ar viskas gerai. Tad Kataryna juo labiau nenorėjo šokti. Taip, taip.

O suomis ir vėl atėjo kviesti Katarynos. Padėkojęs po pirmojo šokio, palydėjo ją prie staliuko, paskui vėl nusivedė į šokių aikštelę, jis vis norėjo šokti, ir mergina vėl girdėjo padėkos žodžius šokiui pasibaigus. *Kiitos* buvo pirmasis suomiškas žodis, kurį išmoko Kataryna.

Visa iškaitusi ir gaudydama kvapą Kataryna atsisėda prie jau laukiančio suomio staliuko ir taria, kad užsisakys kavos su konjaku. Suomis visai nesipiktina, jog Kataryna pavėlavo, bet ar jo nesutrikdys tai, kad mergina tegali valandėlę pasėdėti kartu? Kai Kataryna ima naršyti rankinėje, stengdamasi sugalvoti, kaip apie tai švelniau pranešti, tuomet iš rankinės iškrenta du į laikraštį susukti tepaluoti vandentiekio čiaupai ir durų rankena, kurie paskatina pranešti apie laiko stoką, nes suomio veido išraiška reikalauja paaiškinimo, kodėl iš mini sijonėlį vilkinčios jaunos moters rankinės iškrenta damos rankas ir drabužius tepančios statybinės detalės, kai ši ateina į pasimatymą.

Kataryna aiškina, kad turi eit iškeisti į jos objektui reikalingas vamzdyno dalis.

Jos objektui?

Taip, Kataryna – statybos brigadininkė. Argi ji to nepasakė, kai suomis aiškino dirbąs „Virus“ viešbučio statyboje? Iš vyriškio veido išraiškos Kataryna supranta, kad, nepamatęs čiaupų ir durų rankenų, ja nepatikėtų. Merginą tai suerzina, ji atlošia galvą ir praneša, kad turi tuojau pat eiti apsikeist prekėmis. Taip, anapus gatvės esančiame restorane. Ten Katarynos laukia kitoje įmonėje dirbantis inžinierius su pilnu krepšiu vamzdžių movų. Beje, Kataryna susitarė susitikti su suomiu šioje vietoje tik todėl, kad jai kaip tik pakeliui. Galbūt Suomijoje moteris negali dirbti statybose brigadininke, bet Katarynos šalyje tai įmanoma.

Tačiau čia nėra kavos pertraukėlių, šypneli suomis.

Kavos pertraukėlių?

Suomis žada papasakoti apie kavos pertraukėles, jeigu mergina vėl atsisės ir išgers savo konjaką.

Kataryna sėsteli ant kėdės krašto.

Kavos pertraukėlė – tai privalomas ketvirtis valandos kavai gerti.

Katarynos manymu, tai keista. Kodėl ketvirtį valandos privaloma gerti kavą? Ir šeštadieniais nereikia dirbti?

Apie „Virus“ viešbučio statybą Kataryna jau buvo girdėjusi, vykdant pirmąjį stambų Estijos ir Suomijos bendrą projektą gandas apie suomių darbininkus pasklido po miestą. Suomių darbo jėgos niekas neminėjo blogu žodžiu, o su savais vyrais viešbutis, ko gero, niekad nebūtų pastatytas. Sako, kad suomiai iškart imasi to, ką reikia daryti, dirba gerai ir kruopščiai, medžiagos nedingsta, darbas nė dienos nenutrūksta, tartum jie būtų turėję po septynetą rankų ir kojų, ir net jų kombinezonai ypatingi, su begale kilpų ir kišenių instrumentams, kad nereikėtų kiekvieną kartą vaikščioti jų atsinešti. Suomiai visiškai kitokie, negu šios šalies lėti ir net šiokiadienio rytą pagiringi darbininkai su tomis negrabiomis *fufaikėmis*, kurias vilkėdamas ir šiaip vos pajudi.

Kataryna nenucina į restoraną, kur turėjo apsimainyti prekėmis, ji spės ir rytoj iškeisti čiaupus į vamzdžių movas arba sugalvos kokį pateisinimą, kodėl nėra detalių.

Bedarbystė Suomijoje irgi ne taip didelė, kaip šneka, nors ji tokia bloga kapitalistinė valstybė, *kapšalis*. Be to, suomis nuolat sportuoja, plaukioja ir slidinėja. Sunku patikėti, kad gerųjų *socšalių* priešų, *kapšalių*, jaunimas turi noro ir laiko sportuoti, ir neprivalo dirbti priverstinių darbų. Ir kad yra dėl ko juoktis ir šypsotis.

Kataryna savo ruožtu turi patikinti suomį, kad mokykloje ji nesimokė rusų kalba. Tikrai, tikrai, čia gali